

POEZIJA

Ivo Svetina

Govorica odsotnosti

1.

Razberi vse prispodobe, da so govornica odsotnih. Ker njihov čas počiva v semenih besed, ki trajajo in trajajo. A ne pozabi: ti si končno bitje, četudi ne poznaš svojih meja.

2.

Tvoj um ni tisto, kar ti služi na tvoji poti, ki se začenja s ciljem. Hodi in spi. Spi in sanjaj. Sanjaj in prvič se scela prepusti podobi, ki živi namesto tebe.

3.

Zlij se s pojavnim svetom in ne boj se bolečin, ki bodo oplemenitile tvoje oči. Ker šele na pragu slepote se ti bosta razodeli vsa varljivost lepote in njena brezbriznost. Tako kruta.

4.

Preпусти se zmedi, ki napolni tvoje srce: ne meni se za sovraštvo, ne maraj za ljubezen. Si samo, da služiš njim, ki si jim igrača: pes, ki sovraži, vrabec, ki ljubi.

5.

Ko se bosta zemlja in nebo znova ločila, ko se bo na bregu, ne od vode ne od zraka, oglasil pisan ptič, tedaj boš blagoslovljen s prvim spoznanjem: nevednost je moje ime.

6.

Življenje, v katero nemara vstopiš, ni hiša. Tudi nasmejan travnik, žareč v poldnevu, ni. Krvava zibka je, ki jo oblivajo goreči valovi oceana. In visoko nad njim glasba, ki je človeško uho še ni čulo.

7.

Kadar opaziš, da tvoji koraki ne puščajo za seboj več sledi, vedi, da se je začelo stoletje lakote. Ki jo boš moral tešiti s svojimi željami, upi in hrepenenji.

8.

Na vsakih sedem dni se boš vrnil v svojo smrt kakor v vrt,
ki ga nisi nikdar obdeloval. Med divjimi cvetovi in
podivjano travo boš našel one, ki si jim obljubljal,
da boš ob njih, ko bodo umirali.

9.

Ne zaupaj svojemu razvajanemu telesu: njegova darila
so jeza, sovraštvo in zavist. Šele v snu pristopi k njemu
in zahtevaj plačila. Naj te ne prevara s krvjo. Tvojo krvjo.

10.

Prisluhni glasovom, ki se bude v prvinah: bodi uho ognjenim
zubljem, dvigajočim se iz maternice vode. Tvoj oče se vrača.

11.

Zaupaj svoji želji, ki te vodi k izvirom sreče in miru.
A nikdar ne pij, ker potešitev pomeni toliko kot z vodo
zidati stoletni dom.

12.

Boj se ribe, ki si jo zaužil v samotnem večeru. Obiskala
te bo v spanju in pojedla bo vse tvoje sanje. Da bo prazna
noč krog tebe, ko boš zvezda, nič večja od ribjega očesa.

13.

Spomni se svojega življenja, ki ga je reka odnesla v
Vzhodno območje pozabe. In nič več si ne boš želel
živeti, ker vsa tvoja spoznanja so kakor prodniki:
beli, sivi, črni. Negibni.

14.

Šele po smrti boš občutil vso radost, ki si je bil
deležen sredi otroškega popoldneva: čebela in cvet,
luna bleda in sončev ogenj.

15.

Ne izbiraj med živeti in sanjati. Ker sanje se ne da živeti,
a življenja ne moreš sanjati. Buden si samo zato, da okusiš
grozo smrti. Če sanjaš njo, se ne boš nikdar več predramil.

16.

Krhkost misli je dar, katerega neprecenljivo vrednost
boš spoznal, šele ko se boš v snu srečal s pozabljeno
mislijo, ki si jo tik pred spanjem zapisal na vzglavje.

17.

Ne vstopaj v rdečo hišo, ne vstopaj v črno hišo!
V njiju živijo tvoje želje, otrok, ki se ne more
roditi. Ostani brezdomec, ker prebivati v želji, pomeni
biti sinov sin.

18.

Ne glej navzgor: tam so samo ptiči, oblaki in praznina
neba, ki te opaja s svojo brezdanjostjo. Zapoj samotno
pesem in nebo bo prišlo k tebi in ptič in oblak.

19.

Lahko sploh kaj storiš, da ne izstopiš iz deroče reke,
a da nisi skala brez upanja, ob kateri se zaustavljajo
svetle ribe? Sonce pokliči, da te oblije s svojo zlato
krvjo in kralj boš, ki bo pokoril ljudstva temna in
dežele neznane. Strahove prazne in upe še bolj prazne.

20.

Kaj je smisel želje? In čemu služi strah? Neusmiljen bodi
do teh svetlečih se lupin, iz katerih se ni izvalilo
nobeno še tako topoumno bitje. Okras sveta so, ki ga že
lahna sapa odpihne čez rob. Da zajadra utvarna podoba
blagostanja in miru nad brezdanjim breznom.